

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כַרְךְ י"ד - חֲלָק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 413

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

ק"ז

- (ו) איך יצאו לחפשי מן המערה..... קלה
- פָּרְקוּ ו – הַסְתַּלְקוּת וקְבוּרַת רִשְׁבִּי**..... קלז
- (א) הַסְתַּלְקוּת וקְבוּרַת רִשְׁבִּי, וְגִלּוֹי דְרִזִּין לְפָנֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ..... קלז
- פָּרְקוּ ז – הַסְתַּלְקוּת וקְבוּרַת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רִשְׁבִּי**..... קמב
- (א) חֲלִישׁוֹתוֹ, הַסְתַּלְקוּתוֹ וקְבוּרַתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן..... קמב
- פָּרְקוּ ח – חֲלָקֵי הַזְהָר**..... קמה
- (א) זְהָר עַל הַתּוֹרָה..... קמה
- (1) סְפָרָא דְצְנִיעוּתָא..... קמה
- (2) "אִדְרָא רַבָּא" – הַכְּנוּס הַגָּדוֹל..... קמו
- (3) אִידְרָא זּוּטָא..... קמו
- (4) רַעֲיָא מְהִימְנָא..... קמו
- (5) מְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם..... קמוח
- (6) "אִידְרָא דְבֵי מִשְׁכְּנָא", "הֵיכְלוֹת", "רְזָא דְרִזִּין", "סְבָא דְמִשְׁפָּטִים", "תּוֹסַפְתָּא" וְ"סְתָרֵי תּוֹרָה"..... קמט
- (ב) זְהָר חֲדָשׁ..... קנ
- (ג) תְּקוּנֵי הַזְהָר..... קנא
- (ד) סְבוּם כָּל חֲלָקֵי הַזְהָר וְחֲלָקֵי..... קנב
- פָּרְקוּ ט – מְפָרְשֵׁי הַזְהָר**..... קנג
- (א) רַבִּי שְׁמַעוֹן לְבִיא – "כְּתָם פִּז", רֹאשׁ מְפִיְצֵי הַתּוֹרָה בְּצַפּוֹן אֶפְרַיִקָא..... קנד
- (ב) רַבִּי מִשֵּׁה קוֹרְדוּבִירוֹ – "אוֹר יָקָר" – הַר"ם קוֹרְדוּבִירוֹ הוּא מְגִדוּלֵי הַמְּקַבְּלִים שְׁבָבֵל הַדּוֹרוֹת..... קנה
- (ג) רַבִּי מְרִדְכֵי אֲזוּלָאִי – "אוֹר הַחֲמָה"..... קנז
- (ד) רַבִּי שְׁלוֹם בּוּזְגָלוֹ – "מְקַדֵּשׁ מְלָךְ"..... קנח
- (ה) "נִיצוּצֵי אוֹרוֹת", לְהַחֲדִידָא..... קנט
- (ו) "עֵטְרַת צְבִי" לְרַבִּי צְבִי הִירֶשׁ מִזִּידִיטְשׁוּב, בְּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "עֵטְרַת צְבִי", "פְּרִי קֶדֶשׁ הַלּוּלָיִם", "סוּר מִרַע וְעֵשָׂה טוֹב"..... קס
- (ז) הָעֵטְרַת צְבִי הַחַזִּיק עֲצָמוֹ לְתַלְמִיד שֶׁל הַתְּנָא הָאֶלְקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְגַם שֶׁל הָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ..... קסא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ח) "זהר חי", – לרבי יצחק איזיק מקאמארנא, בעמח"ס "זהר חי", "היכל הברכה",
 "נתיב מצוותיך", עצי עדן, "פני זקן", "שלחן הטהור", ועוד..... קסג

ט) "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא – בעל מחבר ספר "אור
 עינים", "בן ביתי" ועוד..... קסז

י) "דרך אמת"..... קסח

יא) "ניצוצי זהר"..... קסח

יב) "הסלם" לרבי יהודה אשלג, פרוש על הזהר בן ט"ז ברכים..... קסט

יג) "מתוק מדבש"..... קע

פּרָק י – הַבְּקָעַת אוֹר הַקְּבֵלָה בַּצֶּפֶת..... קעא

א) מלך המשיח יתגלה בגליל תחלה..... קעא

ב) "כרם היה לידי בקרן בן שמן"..... קעא

ג) ה"אור יקר" גלה גדלת הרמ"ק ורבינו משה קורדובירו | בקבלה..... קעב

ד) לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הקדוש..... קעב

ה) השפעת ופעולות האר"י נמשכה בשנה ומחצה בלבד..... קעב

ו) אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י..... קעג

ז) האר"י ל למד נגלות התורה עם השיטה מקבצת והרדב"ז..... קעג

ח) האר"י ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרב רבי חיים ויטאל ז"ע..... קעג

ט) תורת הח"ן – הבריית המברית עולם הזה עם עולם הבא..... קעג

י) משה אמת ותורתו אמת – אף גבהו דברי האר"י מהרמ"ק ורבינו משה
 קורדובירו |..... קעה

יא) רבי חיים ויטאל נסמך להוראה מהאלשי"ך..... קעה

יב) לא זוהי יד רבי חיים ויטאל מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן..... קעו

יג) חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרב רבי חיים ויטאל ז"ע שאין פמוהו במעלה
 ובחכמה..... קעז

יד) רבי חיים ויטאל ובנו רבי שמואל נקבעו לערך תורת האר"י ולהוציאה לאור.. קפ

טו) רבי שמואל ויטאל כתב תורת האר"י ביעילות עליונה..... קפ

טז) דמיון וקרבה בין האב לבנו..... קפא

יז) רבי שמואל ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר..... קפא

דְמוֹת דְמֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוּ
מִלְמַעְלָה, וְהֵינּוּ סוּד שֶׁל אָדָם.
וּמִנֵּי לָנוּ שְׁנֵקֵרָא אָדָם? שְׁכֵתוֹב
(שם ו) לֹא יִדּוֹן רוּחֵי בְּאָדָם לְעֵלָם
בְּשִׁגְם הוּא בֶּשֶׁר, וְהֵינּוּ מִשָּׁה.
וּמִשׁוּם כִּף עַל הַכֶּסֶף הִזָּה דְמוֹת
שֶׁל אָדָם עוֹמְדָת עָלְיוּ, וְהֵינּוּ
מִשָּׁה. וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן - אֱלוּ
אַרְבַּע הַחַיּוֹת כְּשִׁעוּלוֹת, כְּפִי
שְׂאֲמֵרְנוּ.

וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן - אֱלוּ כָל אֲבָרֵי
הַגּוֹף, שְׁכָלָם בְּתִשׁוּקָה קְדוּשָׁה,
(אמר רבי אבהו) כָּלָם אוֹתִיזִים בּוֹ
לְהַדְבִּיק זָכָר וּנְקֵבָה כְּאָחֵד.
וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן, לְהַכְנִיס כְּלָה
לַחֲפָה. בְּרֵאשׁוֹנָה הֵם צְרִיכִים
לְהַעֲלוֹתָהּ וְלְהַבִּיאָהּ אֵלָיו, וְאַחַר
כִּף הוּא יָבֵא אֵלֶיהָ תְּמִיד, וְהָרִי
בְּאַרְנוּ.

וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן - סוּד כָּל אוֹתָם
הַקְּשָׁרִים, קְשָׁרֵי הַיְחוד, וּמִיְחודִים
יְחוד שֶׁל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם,
(אלו ארבע החיות) הֵם מַעֲלִים אוֹתָהּ
לְכֶסֶף הִזָּה, עַד שְׁמִבְיָאִים אוֹתָהּ
לְמִשָּׁה. וְכִינּוֹן שְׁמִדְבִיקִים אוֹתָהּ
לְמִשָּׁה, אִזּוּ הֵם הֵיוּ שְׁמִרוּיָחִים
בְּרִכּוֹת מִמְקוֹר הַחַיִּים עַל סוּד זָה,
בְּקִשְׁרָה שֶׁל הַיְחוד שֶׁל אוֹתָם
הַקְּשָׁרִים. וְסוּד זָה, כְּשִׁמְקִשְׁרִים
הַיְחוד שֶׁל הַכָּל כְּרֵאוּי. וְסוּד זָה
כְּתוֹב, וַיִּרְא מִשָּׁה אֶת כָּל הַמְּלֶאכֶה
וְגו', וַיִּכְרַךְ אֹתָם מִשָּׁה. הַרְוִיחוּ
בְּרִכּוֹת מִמְקוֹם הַדְּרָגָה שְׁמִשָּׁה
שְׁרוּי בָּהּ, וְזָהוּ (שמות לו) הַחֲכָמִים
הַעֲשִׂים אֶת כָּל מְלֶאכֶת הַקֶּדֶשׁ,
מִשׁוּם שֶׁהֵם יוֹדְעִים לְסַדֵּר אֶת
עֲבוֹדַת הַקֶּדֶשׁ כְּרֵאוּי.

וְעַל כֵּן, כָּל מִי שְׁמַתְפַּלֵּל תְּפִלָּה
(תְּשׁוּרָה) וְקוֹשֵׁר יְחוד, מְסַתְּפָלִים בּוֹ
אִם הִיא תְּפִלָּה וְקִשְׁרָה כְּרֵאוּי. וְאִם
אוֹתָהּ תְּפִלָּה וְאוֹתוֹ הַקִּשְׁרָה הֵם
כְּרֵאוּי, אִזּוּ הוּא מְתַכְרַךְ בְּרֵאשׁוֹנָה
מִהַמְקוֹם שֶׁכָּל הַבְּרִכּוֹת יוֹצְאוֹת.

כְּמָה דְאֵת אָמַר דְמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוּ
מִלְמַעְלָה, וְהֵינּוּ רִזָּא דְאָדָם. וּמִנֵּלָן דְאֲקָרִי
אָדָם, דְכְּתִיב, (בראשית ו) לֹא יִדּוֹן רוּחֵי בְּאָדָם
לְעוֹלָם בְּשִׁגְם הוּא בֶּשֶׁר, וְהֵינּוּ מִשָּׁה. וּבְגִין
כִּף, עַל הַאי כּוּרְסֵיָא, דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם קִיִּמָּא
עָלֶיהָ, וְהֵינּוּ מִשָּׁה. וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן, אֱלִין
אַרְבַּע חַיּוֹן, כַּד סִלְקִין כְּדִקְאֲמָרְן.

וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן, אֱלִין כָּל שְׂיִיפִין דְגוּפָא,
דְכִלְהוּ בְּתִיאוּבְתָא קְדִישָׁא, (אמר רבי אבהו)
כְּלָהוּ אֲחִדִּין בֵּיהּ, לְאֵתְדִבְקָא דְכָר וְנוֹקְבָא
כְּחֻדָּא. וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן, לְמִיעַל כְּלָה
לַחֲפָה בְּקְדִמִיתָא, אִינוֹן צְרִיכִין לְסִלְקָא לָהּ,
וְלֹאִיִּתְאַה לָהּ לְגַבִּיהּ, וְלִכְתָּר אִיהוּ יִיתִי לְגַבִּיהּ
תְּדִיר, וְהָא אוֹקִימָנָא.

וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן, רִזָּא דְכָל אִינוֹן דְקִשְׁרֵי
קְשָׁרִין דִּיחֻדָּא, וְיְחודֵי יְחודָא דְרִזָּי
דְמַהִימְנוּתָא כָּל יוֹמָא, (אלו ארבע חיות) אִינוֹן סִלְקִין
לָהּ לְכוּרְסֵיָא דָּא, עַד דְאֵתְיִין לָהּ לְגַבִּי מִשָּׁה,
וְכִינּוֹן דְדְבִקֵי לָהּ לְגַבִּי מִשָּׁה, כְּדִין אִינוֹן הָיוּ
דְרוּוּחֵי בְּרַכָּאן מִמְקוֹרָא דְחַיִּי, עַל רִזָּא דָּא,
בְּקִשְׁרָא דִיחֻדָּא דְאִינוֹן קְשָׁרִין. וְרִזָּא דָּא, כַּד
מְתַקְשָׁרִין יְחודָא דְכִלָּא כְּדִקָּא יְאוֹת, וְרִזָּא דָּא
כְּתִיב, וַיִּרְא מִשָּׁה אֶת כָּל הַמְּלֶאכֶה וְגו', וַיִּכְרַךְ
אוֹתָם מִשָּׁה, רוּוּחֵי בְּרַכָּאן מֵאַתָּר דְרִגָּא דְמִשָּׁה
שְׁרִיָּא בֵּיהּ, וְדָא אִיהוּ הַחֲכָמִים הַעֲשִׂים אֶת
כָּל מְלֶאכֶת הַקֶּדֶשׁ, בְּגִין דְאִינוֹן יוֹדְעֵי לְסַדֵּרָא
עֲבִידְתָּא דְקוּדְשָׁא כְּדִקָּא חֲזִי.

וְעַל דָּא, כָּל מָאן דְצִלִּי צְלוֹתָא, (וקשורא) וְקִשְׁרֵי
יְחודָא, מְסַתְּפָלִין בֵּיהּ אִי אִיהִי צְלוֹתָא
וְקִשְׁוֹרָא כְּדִקָּא יְאוֹת, וְאִי הִיא צְלוֹתָא (ד' רל"ח
ע"ב) וְהִיא קִשְׁוֹרָא כְּדִקָּא יְאוֹת, כְּדִין אֵתְכַרְךְ
אִיהוּ בְּקְדִמִיתָא, מֵאַתָּר דְכָל בְּרַכָּאן נְפָקִין.

הָדָא הוּא דְכְתִיב וְהִנֵּה עֲשׂוּ אֹתָהּ וְגו', מִיַּד וַיִּבְרַךְ אֹתָם מֹשֶׁה.

זֶהוּ שְׁכַתוֹב, וְהִנֵּה עֲשׂוּ אֹתָהּ וְגו'.

וּמְשׁוּם כִּן וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בַעַל הַבַּיִת, לְהִרְאוֹת בְּתַקְוַת שֶׁל הַבַּיִת שְׁלוֹ, וְלוֹ צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת תְּקוּנָהּ וְסוּדוּתָהּ, שֶׁלֹּא נִתְּנוּ לְאַחַר לְהַתְּבוּנָה וְלִרְאוֹת אֹתָהּ בְּאוֹתָם סְתָרִים וּבְאוֹתָם הַסּוּדוֹת שְׁלֶה, פֶּרֶט לְמֹשֶׁה לְבַדּוֹ.

וּבְגִין כֵּן, וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה, דְּאִיהוּ מְאֵרֵי דְבֵיתָא, לְאַחְזָא בְּתַקְוָנָא דְבֵיתָהּ, וְלִיהַ אֲצִטְרִיף לְמַחְזֵי תְּקוּנָהָּ וְרִזִּין דִּילָהּ, דְּלֹא אֲתֵייהִבוּ לְאַחְרָא, לְאַסְתַּכְּלָא וְלְמַחְזֵי כְּהַ, בְּאִינוּן סְתָרִין וּבְאִינוּן רִזִּין דִּילָהּ, בְּרַ מֹשֶׁה בְּלַחְזוּדֵי.

וְעַל דָּא וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הָאֵהָל וְאֶת כָּל פְּלִי. וְכִשְׁהִבְיֵאוּ אוֹתוֹ לְמֹשֶׁה, אֶת הַכֹּל הִבְיֵאוּ לוֹ בְּאִיבָרִים יְדוּעִים, לְתַמְנָן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אִיבָר בְּאִיבָר, לְהַכְנִיס זֶה בְּזֶה. וְכִשְׁהִיוּ רוּצִים לְתַמְנָן זֶה בְּזֶה וְלִהַכְנִיס זֶה בְּזֶה, לֹא הָיָה עוֹלָה בִּידְיָהֶם. כִּינֵּן שֶׁהִבְיֵאוּ אוֹתוֹ לְמֹשֶׁה, מִיַּד הַכֹּל עָלָה בִּידּוֹ, וְכָל אִיבָר וְאִיבָר הָיָה עוֹלָה וְנִכְנָס לְמִקוּמוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, וְכַתוּב הוּקַם הַמִּשְׁכָּן, וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ.

וְעַל דָּא וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הָאֵהָל וְאֶת כָּל פְּלִי. וְכַד אֵייתִיאוּ לִיהַ לְמֹשֶׁה, כִּלְאֵ אֵייתִיאוּ לִיהַ בְּשִׁיפִין יְדִיעָאן, כָּל חַד וְחַד לְאַתְקָנָא, שְׁיִיפָא בְּשִׁיפָא, לְאַעְלָא דָּא כְּדָא, וְכַד הוּוּ בְּעָאן לְתַקְנָא דָּא בְּדָא, וְלְאַעְלָאָה דָּא בְּדָא, לֹא הוּוּ סְלִיק בִּידְיָהוּן. כִּינֵּן דְּאֵייתִיאוּ לִיהַ לְמֹשֶׁה, מִיַּד כִּלְאֵ אֲסַתְּלִיק בִּידְיָהּ, וְכָל שְׁיִיפָא וְשְׁיִיפָא הוּוּ אֲסַתְּלִיק וְעָל בְּדוּכְתִיָּהּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן וְכַתִּיב הוּקַם הַמִּשְׁכָּן, וְהָא אֹקִימָנָא.

בְּאֵ וַרְאָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁהִתְחִיל מֹשֶׁה לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן וְהִתְחִיל לְתַמְנָן אֶת תְּקוּנָם שֶׁל הָאִיבָרִים לְהַכְנִיסֵם זֶה בְּזֶה, אֲזַרְפוּ כָּל הָאִיבָרִים וְכָל הַתְּקוּנִים שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא. כְּשֶׁהִתְחִיל לְהַתְּחִיץ צַד הַקִּדְשָׁה הַזֶּה - מִתְּרַפֵּה הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא. זֶה מִתְּחִיץ - וְזֶה מִתְּרַפֵּה. וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּחֻזְקָא מִתְּרַפֵּים כָּל אִבְרֵי הַצַּד הָאֲחֵר. זֶה מִתְּמַלֵּא וְזֶה נִתְּרַב. וְסוּד זֶה - יְרוּשָׁלַיִם וְצוּר הַרְשָׁעָה, כְּשֶׁהוּ מְלֵאָה - זוֹ חֲרָבָה. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁזָּה מִתְּחִיץ - זֶה נִרְפָּה.

הָא חֲזִי, בְּהֵיבָא שְׁעָתָא כַּד שְׁאֲרֵי מֹשֶׁה לְאַקְמָא מִשְׁפָּנָא, וְשְׁאֲרֵי לְאַתְקָנָא תְּקוּנָא דְשִׁיפִין, לְאַעְלָא דָּא בְּדָא. כְּדִין, אֲתַרְפִּי כָּל שְׁיִיפִין וְכָל תְּקוּנִין דְּסִטְרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, כַּד שְׁרִי לְאַתְקָפָא הָאֵי סִטְרָא דְאִיהִי קְדִישָׁא, אֲתַרְפִּי סִטְרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, אֲתַקְף דָּא וְאֲתַרְפִּי דָּא. וְהָא אֹקִימָנָא, דְּכָל זְמַנָּא דְהִיא בְּתַקִּיפּוּ, סִטְרָא אַחְרָא אֲתַרְפֵּן כָּל שְׁיִיפּוּי, דָּא מְלֵיא, וְדָא חֲרוּב, וְרִזָּא דָּא יְרוּשָׁלַם וְצוּר חֲזִיבָא, כַּד מְלֵיא דָּא, חֲרוּב דָּא. וְעַל דָּא, כַּד אֲתַקְף דָּא אֲתַרְפִּי דָּא.

וּמְשׁוּם כֵּן, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, לְהַתְּחִיץ מְסוּד שֶׁל מַעְלָה, וְלֹא יִתְחִיץ מְסוּד שֶׁל מַטְּהָ. וְעַל כֵּן מֹשֶׁה, שְׁהִיָּה

וּבְגִין כֵּן, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, לְאַתְתַּקְפָּא מְרִזָּא דְלַעֲלֵיא, וְלֹא יִתְקַף מְרִזָּא

דְּלַתְתָּא. וְעַל דָּא מֹשֶׁה דְהוּוּ מְרִזָּא דְגוֹ אֲסַפְקָלְרִיא דְנִהְרָא, אֲצִטְרִיף אִיהוּ

מסוד של תוף האספקלריה המאירה, צריך הוא להקים את המשכן להאיר ממנו, ולא מאחר. (ועל זה) הלבנה צריכה להאיר מן השמש, ולא מאחר. בא וראה, כנסת ישראל צריכה להתעלות למעלה ולהתדבק בתוף השמש. פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העלה היא העלה. אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'. עולה עליה וקשר של כנסת למעלה, ודבוק שלה בתוף העולם הבא, להיות הכל אחד. נקראת עולה קדש קדשים, ומשום כך נקרא עולה, שעולה ומתעטרת להיות הכל אחד בקשר אחד בשמחה.

ומשום שעולה למעלה למעלה, כתוב זאת תורת העלה. סוד של זכר ונקבה כאחד, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העלה, שעולה לתוף העולם הבא להתקשר בתוכו, שנקרא ודאי קדש הקדשים, וגם העולה היא קדש הקדשים.

ומשום כך הסדור של שחיטתה לצד צפון, שהוא צד שמאל, שהרי תורה שבעל פה לא עולה בכיבוט, אלא רק בשמחת עורר צד הצפון, שכתוב (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבגני. ואז היא עולה בכיבוט ומתעטרת בזמין, ומתחברת באמצע, והכל מאיר מהסוד של קדש הקדשים, וזה מתוף סוד האדם, ברצון הכהן ובשירת הלויים ובתפלת ישראל.

והרי בארנו, שעולה קדש הקדשים בסוד הרוח העליונה, משום ששלוש רוחות קשורות באחת. רוח תחוננה שנקראת רוח הקדש, רוח שלפנים באמצע שנקראת רוח חכמה ובינה. וכן נקראת הרוח הפתחונה. אבל זו

לאקמא משפנא, לאנהרא מניה, ולא מאחרא. (ועל דא) סיהרא אצטריף לאנהרא מן שמשא, ולא מאחרא. תא חזי, כנסת ישראל אצטריכת לאסתלקא לעילא, ולא תדבקא גו שמשא.

פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה, אמר רבי שמעון, כתיב, (תהלים

לו) אדם ובהמה תושיע יי'. עולה סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי, למהוי כלא חד. אקרי עולה קדש קדשים. ובגין פך אקרי עולה, דסלקא ואתעטרא למהוי כלא חד. בקשורא חדא בחדו.

ובגין דסלקא לעילא לעילא, כתיב זאת תורת העולה. רזא דכר ונוקבא כחדא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העולה: דסלקא גו עלמא דאתי, לאתקשרא בגויה, דאקרי קדש הקדשים ודאי, ועולה נמי קדש הקדשים היא.

ובגין פך, סדורא דנכיסו דילה לסטר צפון, דאיהו סטר שמאלא. דהאי תורה שבעל פה לא סלקא בכיבוטא, אלא כד אתער סטרא דצפון, דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבגני, וכדין איהי סלקא בכיבוטא, ואתעטרא בימינא, ואתחברת באמצעיתא, ואתנהיר כלא, מרזא דקדש הקדשים, ודא מגו רזא דאדם, ברעו דכהנא, ובשירתא דליואי, ובצלוחתא דישראל.

והא אוקימנא, דעולה קדש הקדשים, ברזא דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירין כחדא, רוח תתאה, דאקרי רוח הקדש רוח דלגו באמצעיתא דאקרי רוח חכמה ובינה. וכן אקרי רוח תתאה, אבל האי אקרי רוח דנפיק מגו שופר, כלול באשא ובמיא. רוח

נקראת רוח שיוצאת מתוך השופר, כלולה באש ובמים. הרוח העליונה, שהיא נסתרת בחשאי, שבה עומדות כל הרוחות הקדושות וכל הפנים מאירות. ומשום כך חוזרת העולה לרוח ממש.

ואחר כך, מסוד הבהמה מקבלים ונזונים, לקשר רוח אחרת שהיא תוף הטמאה, מאותם חלבים ושמנים, כמו שנתבאר. משום כך עולה קדש הקדשים. שאר הקרבנות, לעשות שלום בעולם, כלם מכמה צדדים, ובעלי הדינים (להתעבר) להתעבר (להתעטר) ולהיות נאורים מתוך רצון להתבשם וקראים קדשים קלים, משום שלא מתעטרים למעלה למעלה בקדש הקדשים, ולכן הם קדשים קלים ושחיתתם בכל מקום, כמו שאמרנו. אבל עולה, שהיא סוד של קדש הקדשים, אינה כשאר הקרבנות, שכל מעשיה קדש.

בא וראה מה כתוב, (ויקרא ו) ולבש הפהן מדו בד. אלו לבושים מיוחדים לקדשה. בד - יחידי, מיוחד לקדשה. וכתוב (שם טו) בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מה הטעם (והקדש)? אלא סוד הדבר כמו שאמרנו, שהיא קדש הקדשים, שכלה עולה ומתעטרת בקדש הקדשים בקשר אחד, ואחר כך מפנה ומעבירה רוח הטמאה שמטמאת הכל, שלא תשלט ולא תתקרב לתוף המקדש, ותעבר מכל צדדי הקדשה, והכל ישאר קדש בקדשה יחידה.

ואמר רבי שמעון, הרי נאמר שכתוב אדם ובהמה תושיע ה'. וכך עולה סוד האדם, מצד של אדם ודאי. בהמה - מצד הבהמה.

ומשום כך פתוב אדם פי יקריב אדם. אדם ודאי, שנה קרבנו למעלה, לקשר קשר בסוד של אדם. ואחר כך מן הבהמה, והכל הוא בסוד של אדם ובהמה. וזהו הסוד שצריך לקרבן, אדם ובהמה

עלֵאָה, דֵאִיהוּ סְתִים בְּחֵשָׁאִי, דְּבִיה קַיִמָן כָּל רוּחִין קַדִישִין, וְכָל אַנְפִין נְהִירִין. וּבְגִין כֶּף, אֲהַדְרַת עוֹלָה רוּחַ מִמֶּשׁ.

וּלְבַתָּר, מִרְזָא דְבַהֲמָה, מִסְתַּפְקִי וְאַתְזַנוּ, לְאַתְקַשְׂרָא רוּחַ אַחְרָא דֵאִיהוּ גּוּ מְסֻאָבוּ, מְאִינוּן תְּרַבִין וְשִמְנוּנִין כְּמָה דְאַתְמַר. בְּגִין כֶּף, עוֹלָה קֹדֶשׁ הַקִּדְשִים, שְׂאֵר קַרְבָּנִין לְמַעַבְד שְׁלָמָא בְעֵלְמָא, כְּלָהוּ מִכְּמָה סְטֻרִין, וּמְאִרֵי דִינִין (נ"א לְאַתְעֲבָרָא) לְאַתְעֲרָבָא (נ"א לְאַתְעֲבָרָא) וְלְאַתְנַהֲרָא מְגוּ רַעוּתָא לְאַתְבְּסָמָא, אַקְרוּן קִדְשִים קָלִים, בְּגִין דְלֵא מַתְעַטְרָא לְעִילָא (ד) וְלְעִילָא בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִים, וְעַל דָּא אִינוּן קִדְשִים קָלִים, וְנִכְסוּ דִילְהוּן בְּכָל אַתָּר כְּמָה דְאוּקִימָנָא. אֲבָל עוֹלָה דֵאִיהוּ רְזָא דְקֹדֶשׁ הַקִּדְשִים, לָאו אִיהוּ כְשְׂאֵר קַרְבָּנִין, דְכָל עוֹבְדָהָא קֹדֶשׁ.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב (ויקרא ו) וְלִבֶּשׁ הַפֶּהֶן מִדּוּ בַד, אֵלֶּיךָ לְבוּשֵׁיךָ מִיְיַחֲדִין לְקֹדֶשׁ. בַּד: יְחִידָאִי, מִיְיַחֲדָא לְקֹדֶשׁ. וְכְתִיב בְּגִדֵי קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת בְּשָׂרוֹ וְלִבְשָׁם. מְאִי טַעְמָא. (ד"א קדש) אֵלָּא רְזָא דְמְלָה כְּדִקְאֲמַרְן, דֵאִיהוּ קֹדֶשׁ הַקִּדְשִים, דְסִלְקָא כְּלָא וְאַתְעַטְרָא בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִים, בְּקִשּׁוּרָא חֲדָא. וּלְבַתָּר מִפְּנֵי וְאַעֲבַר רוּחַ מְסֻאָבָא דְסְאִיב כְּלָא, דְלֵא שְׁלֻטָא, וְלֵא יִתְקַרֵיב גּוּ מִקְדִישָׁא, וְאַתְעַבַר מִכָּל סְטֻרֵי קֹדֶשׁ, וְאַשְׁתָּאֵר כְּלָא קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ יְחִידָאִי.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא אֲתַמַּר דְכְתִיב, (תהלים לו) אָדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ יי'. וְהִכִּי סִלְקָא רְזָא דְאָדָם, מִסְטַרָא דְאָדָם וְדָאִי. בְּהֵמָה, מִסְטַרָא דְבַהֲמָה. וּבְגִין כֶּף פְּתִיב, (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, אָדָם וְדָאִי, דְדָא קַרְבָּנִיהָ

ומשום כך פתוב אדם פי יקריב אדם. אדם ודאי, שנה קרבנו למעלה, לקשר קשר בסוד של אדם. ואחר כך מן הבהמה, והכל הוא בסוד של אדם ובהמה. וזהו הסוד שצריך לקרבן, אדם ובהמה

כְּמוֹ שְׂאֵמָנוּנוּ. בֹּא וְרֵאָה, כְּשֶׁבָרָא
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כִּף
עֲשֵׂה - אָדָם וּבְהֵמָה.

וְאִם תֹּאמְרוּ, וְהָרִי כְּתוּב (בראשית א)
וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, שֶׁהָרִי
מִהֶם מְקַרְבִּים קְרִבְנוֹת, וְאֶפְלוּ
עוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ויקרא א) וְאִם
מִן הָעוֹף עֲלֶה קְרִבְנוּ. בֹּא וְרֵאָה,
מִכָּל אֹתָם הָעוֹפּוֹת לֹא מְקַרְבִּים
אֶלָּא תוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה. (אֵלֶּא סוּד וְהָ)
מִה שֶׁהַכֶּשֶׁר בְּזָה - נִפְסַל בְּזָה. זֶה
זִמְיָן, וְזֶה שְׂמָאל.

אֲבָר־הַסוּד הַזֶּה הָרִי בְּאַרְנוֹ, כְּתוּב
וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, שֶׁהוּא סוּד
הַמְּרַכְבָּה, וּבְהֶם מִתְעַלֶּה רוּחַ
הַקְדוֹשׁ לְעֹלוֹת לְמַעְלָה, שֶׁהֵם
שְׁנַיִם, אֶחָד לְזִמְיָן וְאֶחָד לְשְׂמָאל.
עוֹף - לְזִמְיָן, וְזֶה מִיכָאֵל. יְעוֹפֵף
- לְשְׂמָאל, וְזֶה גְּבֻרִיאֵל. זֶה לְזִמְיָן
וְזֶה לְשְׂמָאל. וּמִשּׁוּם כִּף מְקַרְבִּים
שְׁנֵי אֵלֶּה, לְהַעֲלוֹת אֶת רוּחַ
הַקְדוֹשׁ, וְהַשְׂמָאל מְעַטֵּר וְזֶן לְמִטָּה
לְאוֹתוֹ צַד שְׂמָאל, וְזִמְיָן לְזִמְיָן,
וְנִקְשְׂרַת אֵשׁה עִם בְּעֵלָה לְהִיּוֹת
אֶחָד, וְהַכֹּל מִתְעַלֶּה וְנִקְשֵׁר כְּאֶחָד
לְמַעְלָה וּלְמִטָּה, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִתְעַלֶּה לְכַבְדוֹ וּמִתְגַּבֵּר.

וּבְסִפְרֵי הַקְדֻמוֹנִים, הָעֲנִי לֹא נוֹתֵן
חֵלֶק לְהַזִּין, אֶלָּא לְמַעְלָה
לְהַתְקַשֵּׁר, אֲבָל הַכֹּל נִקְשֵׁר
לְמַעְלָה וּלְמִטָּה, וְכֹל אֶחָד וְאֶחָד
לְצִדוֹ כְּרֵאִי, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

רַבִּי אֲלֵעָזָר שָׁאֵל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן.
אָמַר, הָרִי קֶשֶׁר שֶׁל הַכֹּל (הַעוֹלָה)
נִקְשֵׁר בְּקֶדֶשׁ הַקְדוּשִׁים לְהֵאִיר.
הַהַתְדַבְּקוֹת שֶׁל רִצּוֹן הַכֹּהֵן
וְהַלְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵל לְמַעְלָה, עַד הֵיכָן
הִיא עוֹלָה?

אָמַר לוֹ, הָרִי בְּאַרְנוֹ, עַד אֵין סוּף,

לְעֵילָא, לְקִשְׂרָא קִשְׂרָא בְּרִזָּא דְאָדָם. וּלְבַתֵּר
מִן הַבְּהֵמָה, וְכֹלָא אִיהוּ בְּרִזָּא דְאָדָם וּבְהֵמָה.
וְדָא הוּא רִזָּא דְאַצְטְרִיךְ לְקְרִבְנָא, אָדָם וּבְהֵמָה
כְּדַקְאֲמָרֵן. תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֲלֵמָא, הִכִּי עֲבַד אָדָם וּבְהֵמָה.

וְאִי תִימָא, וְהָא כְּתִיב (בראשית א) וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל
הָאָרֶץ, דְּהָא מְנִייהוּ מְקַרְבִּין קְרִבְנִין,
וְאֶפְלוּ עוֹלָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (ויקרא א) וְאִם מִן
הָעוֹף עוֹלָה קְרִבְנוּ. תָּא חֲזִי, מִכָּל אֵינוֹן עוֹפִי,
לֹא מְקַרְבִּין אֶלָּא תוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה, (אֵלֶּא רִזָּא דְא)
מִה דְאִתְּקַשֵּׁר בְּדָא, פְּסִיל בְּדָא דְא יְמִינָא, וְדָא
שְׂמָאלָא.

אֲבָר־רִזָּא דָא הָא אוֹקִימְנָא, כְּתִיב וְעוֹף יְעוֹפֵף
עַל הָאָרֶץ, דְּאֵינוֹן רִזָּא דְרִתִּיכָא, וּבְהוּ
אֶסְתַּלֵּק רוּחַ הַקְדוֹשׁ, לְסַלְקָא לְעֵילָא, דְּאֵינוֹן
תְּרִי, חַד לִימִינָא, וְחַד לְשְׂמָאלָא, עוֹף לִימִינָא,
וְדָא מִיכָאֵל. יְעוֹפֵף, לְשְׂמָאלָא, וְדָא גְּבֻרִיאֵל.
דָּא לִימִינָא וְדָא לְשְׂמָאלָא. וּבְגִין כִּף, מְקַרְבִּין
תְּרִין אֲלִין, לְסַלְקָא רוּחַ קְדָשָׁא, וּשְׂמָאלָא
מְעַטֵּר וְזִיזִין לְתַתָּא, לְהֵהוּא סִטֵּר שְׂמָאלָא.
וּיְמִינָא לִימִינָא וְאִתְּקַשְׂרָא אִתְּתָא כְּבַעֲלָה,
לְמַהוּי חַד, וְכֹלָא אֶסְתַּלֵּק וְאִתְּקַשֵּׁר כְּחַדָּא
לְעֵילָא וְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּלֵּק
בְּלַחֲדוּדֵי וְאִתְּקַף.

וּבְסִפְרֵי קְדֻמָּי, מְסַכְנָא, לֹא יְהִיב חוּלְקָא
לְאַתְרוּנָא, אֶלָּא לְעֵילָא לְאַתְקַשְׂרָא,
אֲבָל כֹּלָא לְעֵילָא וְתַתָּא מִתְקַשֵּׁר, כֹּל חַד וְחַד
לְסִטְרִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְהָא אוֹקִימְנָא.

רַבִּי אֲלֵעָזָר שָׁאֵיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, הָא
קִשְׂרָא דְכֹלָא (ג'א דְעוֹלָה), אִתְּקַשֵּׁר בְּקֶדֶשׁ

הַקְדוּשִׁים, לְאַתְנַהְרָא. אִתְּדַבְּקוּתָא דְרַעוּתָא דְכֹהֵנָא וְלִיּוֹאֵי וְיִשְׂרָאֵל לְעֵילָא,
עַד הֵיכָן אִיהוּ סַלְקָא.

אָמַר לִיהּ, הָא אוֹקִימְנָא, עַד אֵין סוּף, דְּכֹל קִשְׂרָא וְיַחֲוּדָא וּשְׁלִימוּ,

שְׁכַל הַקָּשֶׁר וְהַיְחוד וְהַשְׁלֵמוֹת, לְהַצְנִיעַ בְּאוֹתָהּ צְנִיעוֹת שֶׁלֹּא מְשַׁגְּת וְלֹא יִדְוֶעָה, שְׁבֵה רְצוֹן כָּל הַרְצוֹנוֹת, הָאֵין סוּף אֵינוֹ עוֹמֵד לְהִדְוֶעַ וְלֹא לְעֲשׂוֹת סוּף וְלֹא לְעֲשׂוֹת רֹאשׁ, כְּמוֹ שֶׁהָאֵין הָרֹאשׁוֹן מוֹצִיא רֹאשׁ וְסוּף. מִי הָרֹאשׁ? זֶה הַנִּקְרָה הַעֲלִינָה שֶׁהִיא רֹאשׁ כָּל הַנִּסְתָּר שְׁעוֹמֵד בְּתוֹךְ הַמַּחְשָׁבָה. וְעוֹשֶׂה סוּף, שֶׁנִּקְרָא (קהלת יב) סוּף דְּבַר. אָבֵל לְשֵׁם, אֵין סוּף.

אֵין רְצוֹנוֹת, אֵין אִוְרוֹת, אֵין מְאוֹרוֹת בְּאוֹתוֹ הָאֵין סוּף. כָּל הַמְּאוֹרוֹת וְהָאוֹרוֹת הַלְלוּ תְלוּיִים לְהַתְקַיֵּם בָּהֶם וְלֹא נִתֵּן לְהַשְׁגָּה מִי שִׂידַע וְלֹא יִדְוֶעַ, אֵינוֹ אֶלָּא רְצוֹן עֲלִיּוֹן, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, אֵין. וּבִשְׁהַנִּקְרָה הַעֲלִינָה וְהַעוֹלָם הַבָּא מְתַעֲלִים, אֵין יוֹדְעִים פֶּרֶט לְרִיחַ, כְּמִי שֶׁמְרִיחַ אֶת הָרִיחַ וּמִתְבַּשֵּׂם, וְאֵין זֶה נִחַת הַנִּיחַח, שֶׁהָרִי כְּתוּב (ויקרא כו) וְלֹא אֲרִיחַ בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם, שֶׁהָרִי רִיחַ נִיחַח, הָרִיחַ שֶׁל הַרְצוֹן שְׁכַל הַרְצוֹנוֹת הַלְלוּ שֶׁל תִּפְלָה, וְהַרְצוֹן שֶׁל שִׂיחָה, וְרְצוֹנוֹ שֶׁל הַכְּהֵן, שֶׁכֻּלָּם סוּד שֶׁל אֲדָם, וְאֵז כָּלֵם נַעֲשִׂים רְצוֹן אֶחָד. וְאוֹתוֹ נִקְרָא נִיחַח, רְצוֹן, כְּתַרְגוּמוֹ. וְאֵז הַכָּל נִקְשֵׁר וּמְאִיר כְּאֶחָד כְּרְאוּי, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

וְעַל זֶה נִתֵּן הַצַּד הַאֲחֵר הַזֶּה בִּיד הַכְּהֵן, שֶׁכְּתוּב (שם) צוֹ אֶת אֲהֲרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר. הַסוּד פֶּאֶן, שֶׁהָרִי בְּאֲרָנוֹ אֵין צוֹ אֶלָּא עֲבוּדָה זָרָה, וְכֵאן נִתְּנָה לוֹ לְשִׁירַף הַמַּחְשָׁבָה הַרְעָה וְלְהַעֲבִירָה מִתוֹךְ הַקִּדְשׁ בְּרְצוֹן הַזֶּה שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, כְּעֶשֶׂן הַזֶּה וּבְחֻלְבִּים שֶׁנִּשְׂרָפִים, כִּדִּי שֶׁעֲבָרוּ מִן הַקִּדְשׁ. וְהֵצוּ הַזֶּה עוֹמֵד בְּרִשְׁוֹתָם לְהַפְרִידָה מִן הַקִּדְשׁ מִתוֹךְ הַקִּרְבָּן הַזֶּה. וְאִם עוֹמֵד (להפריד אותה מן הקדשה) כָּל זְמַן

לְאַצְנָעָא בַּהֲהוּא צְנִיעוֹ, דְּלֹא אֲתַדְבֵּק, וְלֹא אֲתִיַּדַע, דְּרַעְוָא דְּכָל רַעְוִין בִּיה, אֵין סוּף לֹא קִיַּמָּא לְאוֹדְעָא, וְלֹא לְמַעֲבַד סוּף, וְלֹא לְמַעֲבַד רֹאשׁ, כְּמָה דְּאֵין קְדַמָּאָה אִפִּיק רֹאשׁ וְסוּף. מָאֵן רֹאשׁ. דָּא נִקְוֵדָה עַלְלָה, דְּאִיהוּ רִישָׁא דְכֻלָּא סְתִימָאָה, דְּקִיַּמָּא גוּ מַחְשָׁבָה. וְעֵבִיד סוּף, דְּאִקְרִי (קהלת יב) סוּף דְּבַר. אָבֵל לְהַתָּם, אֵין סוּף.

לֹא רַעוּתִין, לֹא נְהוּרִין, לֹא בּוֹצִינִין, בַּהֲהוּא אֵין סוּף, כָּל אֲלִין בּוֹצִינִין וְנְהוּרִין, תְּלִינִין לְאֲתַקִּיַּמָּא בְּהוּ, וְלֹא קִיַּמָּא לְאֲתַדְבֵּקָא מָאֵן דִּידַע וְלֹא יִדַע, לֹא אִיהוּ אֶלָּא רַעוּ עַלְלָה, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, אֵין.

וְכַד נִקְוֵדָה עַלְלָה, וְעַלְמָא דְאַתִּי, אֲסַתְלָּקוּ, לֹא יִדְעִי בְּרִיחָא, כְּמָאֵן דְּאַרְחַ בְּרִיחָא וְאַתְבָּסֵם. וְלֹא דָא נִיחָא נַחוּחַ, דְּהָא כְּתִיב (ויקרא כו) וְלֹא אֲרִיחַ בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם, דְּהָא רִיחַ נִיחַח, רִיחָא דְרַעוּתָא דְכָל הַגִּי רַעוּתָא דְצִלוּתָא, וְרַעוּתָא דְשִׁירָתָא, וְרַעוּתָא דְכְּהֵנָא, דְכֻלְּהוּ רְזָא דְאַדָם. כְּדִין כְּלְהוּ אֲתַעֲבִידוּ רַעוּתָא חֲדָא, וְהָהוּא אִקְרִי נִיחַח, רַעְוָא, כְּתַרְגוּמוֹ. כְּדִין כְּלָא אֲתַקְשֵׁר וְאַתְנַהִיר כְּחֲדָא, כְּדָקָא יְאוּת, כְּמָה דְאַתְמַר.

וְעַל דָּא אֲתִיַּהִיבַת הָאֵי סְטְרָא אֲחֲרָא, בִּידָא דְכְּהֵנָא, דְכְּתִיב, (ויקרא ו) צוֹ אֶת אֲהֲרֹן (דף רל"ט ע"ב) וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר, רְזָא הָכָא, דְּהָא אִוקִימָנָא לִית צוֹ אֶלָּא עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, וְהָכָא אֲתִיַּהִיבַת לִיה, לְאַתּוּקְדָא הִיא מַחְשָׁבָה רַעָה, וְלֹא עֲבָרָא לָהּ מִגּוֹ קְדָשָׁא, בַּהֲאֵי רַעוּתָא דְסִלְקָא לְעִילָא, וּבַהֲא תַנְנָא, וְתַרְבִּין דְאַתּוּקְדָן. בְּגִין לְאַתְעֲבָרָא מִן קְדָשָׁא. וְהָאֵי צוֹ, בְּרִשְׁוֹתֵיהוּ קִיַּמָּא, לְאַפְרָשָׁא לָהּ מִן

תֵּאמֹר, (במדבר כח) צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - גַּם כֵּן, שֶׁהָרִי בְּרִשְׁוֹתָם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א